

paa Jordbruget, dels ved den Benyttelse, som den medfører af Marker, der ellers i Almindelighed ikke afgive nogen Indtægt, dels ved det dobbelte Udbytte, den giver, nemlig ikke alene i Sukker, men tillige ved det Foderstof for Kvæget, som Røen afgiver, efter at den sukkerholdende Saft er udvunden af den, dels endelig ved den høje Kultur, hvori Jorderne bringes ved denne Dyrkning, idet den skal tvinge til en langt syldigere Bearbejdelse af disse end almindelig Kornavl eller anden til Landbruget hørende Avl. I dobbelt Henseende har man altså ment at fremme den indenlandskte Produktion ved at give Sukkertilvirkningen af Røer en begunstiget Tilstand. Dette Princip har man imidlertid i de Sukker tilvirkende Lande mere og mere forladt, og om der end i enkelte af disse endnu er en vis Beskyttelse, direkte eller indirekte, for den indenlandskte Tilvirkning, gjør der sig dog i Almindelighed en stærk Bestræbelse gjældende for at fjerne den og bringe Ligheden tilveie, og det er vel ikke ganske umuligt, at Beskyttelsen nærmest fremtræder som en Overlevering fra Fortiden, man har ondt ved at blive af med.

Men hvorledes Forholdet end der er ordnet, synes dette ikke at kunne have nogen afgjørende Betydning for Ordningen af Forholdene her i Landet, forsaavidt angaar Afgiften paa raat Sukker. Røesukkere ere nemlig ikke eguede til at gaa umiddelbart over i Forbruget, — de komme først i dette i raffineret Tilstand, — og den indenlandskte Sukkertilvirkning kan paa vort Marked vel overhovedet ikke forudsættes at komme til at konkurrere med fremmede raa Røesukkere. Anderledes forholder det sig med Hensyn til det af Røesukker tilvirkede raffinerede Sukker; der kan under de Begunstigelser, Udlandet endnu tilbørlig yder sin indenlandskte Industri, en Konkurrence paa vort Marked blive farlig ogsaa for vore Røesukkerfabriker; men som Toldden paa raffineret Sukker nu er og som den vil være ifølge det af Regjeringen forelagte Toldtarifforslag, have de et tilstrækkeligt Værn mod en saadan Konkurrence. Idet det er Toldtarifsen, der ved fastsættelsen af Toldden paa raffineret Sukker har at tage tilbørligt Hensyn til den indenlandskte Fabrikations Stilling

ligeoverfor Udlandets Skattebestemmelser, vil ved det her foreliggende Spørgsmåls Afgjørelse Hensyn til, hvorledes Forholdet er ordnet andre Steder, saaledes kunne lades ude af Betragtning. Vi kunne udelukkende se hen til vore egne Forhold.

Det ligger da nært, først at tage for Die, hvorledes vor Beskæftning i Almindelighed og særlig vor Toldlovgivning stiller sig til den indenlandskte Industri. Her finder man først og fremmest, at vor vigtigste Industri, Jorddyrkingen, i Almindelighed ikke nyder nogen Beskyttelse gennem Beskæftningen, idet denne for Landet naturlige Industri vel har vidst og vil vide at hævde sin Plads uden at behøve et kunstigt Værn for sin Bestaaen og Fremgang. Det samme vil sikkert ogsaa blive Tilfældet, saafremt Sukkeredyrkingen virkelig er en for vort Land egnet Benyttelse af Jorden. Paa mange andre Punkter er det derimod en kendskt Sag, at vor Toldlovgivning saavel for smaa som for store Virksomheder giver den indenlandskte Industri en begunstiget Stilling ligeoverfor Indførselen fra Udlandet, idet den paa de indførte fremmede Fabrikater hvilende Toldafgift yder den indenlandskte Tilvirkning en større eller mindre Beskyttelse. Men selv bortset fra, at det saaledes bestaaende Forhold er en Overlevering fra Fortiden, hvis Betydning man i en lang Arrække har søgt efterhaanden at begrænse, stiller Forholdet sig hest anderledes naar det gjælder, hvorledes Beskæftningslovgivningen skal ordnes ligeoverfor en aldeles ny Industri. Det vilde være i Strid med almindelig erkjendte Grundsætninger, om man ved den ventede Fremkomst af den her omhandlede nye Industri vilde give den en begunstiget eller beskyttet Stilling ligeoverfor Indførselen af raa Sukkere, foruden den Begunstigelse, den, som nævnt, allerede nyder derved, at der er en Beskyttelsestold for det af de indenlandskte Røesukkere raffinerede Sukker.

Følgerne af en saadan Beskæftningsbegunstigelse, der iøvrigt ogsaa vilde komme i Strid med andre for Staten vigtige Interesser, nemlig Handels- og Skibsfartsinteresserne, vilde klart nok kun være, at Forbrugerne eller hele